

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quae conditiones seruandae sunt, vt Nouitiatus legitimè fiat. §. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

annos, neque malitia suppleti aetatem: Sic tenet Gloss. *elem. fin. de Regular. verbo aetate per textum ibi Syluest. verbo religio 2. quaest. 12. & religio 3. quaest. 2. & relig. 5. quaest. 1.* Gregor. Lopez leg. 3. verbo in anno titul. 7. part. 1. Sanchez aliis relatis lib. 5. sum. cap. 4. num. 22. Quia ante pubertatem nemo censetur idoneus ad religionis asperitatem probandas, praecipue quae vorum castitatis respiciunt. Neque obstat, quod ante illam aetatem quis recipitur ad religionem, quia recipitur legitima aetate probandus.

3. Solum est dubium, an Trident. decreto hoc immutatum sit. Nam ex illo videtur colligi probationem incipere non posse ante 15. annum completum, siquidem Trident. sess. 25. cap. 15. de Regularibus. Statuit neminem ad professionem admitti posse ante 16. completum annum, & praemisso integro novitiatus anno, & cap. 16. decreti, ut finito tempore novitiatus superiores novitios, quos habiles inuenierint, ad professionem admittant, aut in monasterio eiciant. Supponit ergo consilium omnes finito novitiatus anno in legitima aetate ad professionem esse debere, siquidem admittendi sunt, vel eiciendi, si alii habiles, vel inhabiles existunt; ob solum enim defectum aetatis eici non deberent: Sic videtur sentire Syluest. verbo religio 5. quaest. 3. Angel. verbo novitius quaest. 7. Ceterum verius sentio ex Trident. decreto non mutari novitiatus statum. Nam esse Trident. disponit finito novitiatus anno novitios ad professionem admitti, vel de religione eici, hoc subintelligitur, nulla legitima causa intercedente differendi professionem, ut multis comprobatur. Rodrig. tom. 3. regul. quaest. 9. art. 10. & 20. & tom. 2. sum. cap. 8. num. 3. Sanchez lib. 5. sum. c. 4. n. 21. Quando autem novitius annum 16. non completit, legitima causa adest professionem differendi, si autem adest, si morbo aliquo laboraret, vel in probatione non satisfecisset: Sic tenet Nauarr. lib. 3. consil. tit. de Regular. consil. 20. alias 30. num. 1. Azor. 1. p. lib. 12. c. 4. quaest. 9. Rodrig. tom. 3. quaest. regular. quaest. 15. art. 2. Sanchez aliis relatis lib. 5. sum. cap. 4. numer. 22. Lessius lib. 2. cap. 41. dub. 7. n. 59. in principio. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. c. 13. n. 8. Barbosa 3. parte de potestate Episcop. alleg. 101. n. 3. 1. & alij.

§. IV.

Quae conditiones seruandae sunt ut novitiatus legitime fiat.

S V M M A R I V M.

1. Debet esse mutua traditio inter religiosum & religionem, ut se invicem probent.
2. Non est necesse fieri hanc probationem in monasterio.
3. Non per quemlibet à monasterio furcivum egressum, & vagationem cessat novitiatus.
4. Bone potest esse novitiatus absque habitu novitiorum gestatione.
5. De triplici conditione quaestio esse potest. Prima de mutuo consensu, & traditione. Secunda de probatione ipsa in monasterio. Tertia de gestatione habitus religionis assumenda.

1. PRIMA conditio omnino necessaria est novitiatus, imò in ea solum essentia novitiatus consistit, ut ex §. praecedenti, num. 1. colligitur. Dispositus enim novitius esse debet à religione probari: Sic tanquam aptus admittendus, vel ineptus repellendus, & austeritatis illi probatis liberè eligat religiosum statum, si sibi expedire iudicaverit. Quod adeo verum esse censeo cum Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 11. 4. à num. 5. Ut quoties ex parte novitij, vel religionis cessaverit licet consensus, & dispositio probandi, probationis status omnino cessat. Cessat autem haec voluntas, & dispositio eo ipso quod novitius ad professionem admittitur, esto inualidè admittus fuerit. Quia professionis admisione cessat religio à libertate novitij probatione, siquidem illum tanquam probatum admittit, & novitius cessat à religione probanda, credens egredi ab illa non posse. Quae ita probationis omnino repugnant.

2. Secundam conditionem de probatione in monasterio non desunt Doctores, qui dicant necessariam esse; quia alii non valebit novitius asperitates religionis experiri; neque religio novitij mores: Sic tenet comparatione monialium Rodrig. tom. 3. quaest. regul. q. 15. art. 10. circa finem.

Ceterum omnino tenendum est, novitiatum petagi posse extra monasterium de licentia superioris; quia ad novitiatus essentiam sufficit si novitius ex vi suae voluntatis regi, & gubernari à superiore paratus sit. Quod extra monasterium praestare potest, tamen nullam religionis asperitatem experiarur, ut contingit in eo, qui immediatè post habitus susceptionem in lectulum decidit, nullaque religionis speciale exercitium fecit, sed non obinde definit esse novitius,

quia esto novitiatus institutus sit, ut novitius religionis difficultates experiat, & religio mores novitij, & ad huiusmodi finem conveniat, vel necessarium sit vitam degere in monasterio; quia tamen haec actualis, & exacta experientia non praecipitur, ea de causa ad novitiatum simpliciter necessaria non est, & ita tenet ex decisione Cardinalium Nauarr. lib. 3. consil. tit. de Regular. consil. 41. & consil. 42. alias 31. Azor. 1. p. lib. 12. c. 2. q. 8. sine Lessius lib. 2. c. 41. dub. 7. nu. 59. Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. c. 14. n. 13. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 27. & 28. Barbosa 3. p. de potest. Episcop. alleg. 101. num. 27. & plures apud ipsos.

3. Maior difficultas, si extra monasterium novitius vagerur absque licentia superioris praecipue habitu dimisso, an eo ipso eius novitiatus cesset; Nauarr. Azor, Lessius, Sanch. Barbosa, aliique communiter supponere videntur. Siquidem dicunt ea ratione non cessare novitiatum, cum extra monasterium de licentia Abbatis novitius degit; quia fictione iuris in monasterio degere censetur, ceterum dicendum exitum non per quemlibet à monasterio egressum, & evagationem novitiatum cessare, nisi fortè fiat cum animo dimittendi subiectionem, vel nisi vagatio ita diuturna sit, ut moraliter vera dimissio, & desertio subiectionis intelligatur: Sic docet Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. c. 14. num. 14. & constat ex dictis supra §. 2. Ratio est quia exiens furcivè à monasterio animo implendi libidinem, & non animo dimittendi subiectionem paratus, & dispositus es corripi, & puniri si deprehendaris. Ergo ex illo egressu novitiatus non cessat, cum non cesset voluntaria subiectio, & punitioni ferenda dispositio.

4. Tertia coaditio de habitus novitiorum gestatione in religionibus habitum proprium habentibus, specialem difficultatem habet. Tum quia est speciale religionis, indicium specialisq; illius asperitatis. Tum quia Trident. professionem irritat illius, qui minori tempore, quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit. Suscipitur autem habitus, ut gestetur. Ergo illius gestatio est omnino necessaria: Sic docent Gloss. c. fin. verbo habitus 17. quaest. 2. & c. super eo de Regular. Syluest. verbo religio 5. q. 5. Azor. 1. p. lib. 2. c. 2. q. 9. Sanch. c. 4. num. 29. Lessius lib. 2. c. 41. dub. 7. nu. 59. vers. 3. Ludou. Mirand. in manu pral. 1. p. q. 2. art. 6. concl. unica Barbosa 3. p. de potestate Episc. alleg. 101. num. 29. & alij apud ipsos. Nihilominus verius sentio cum Suar. tom. 3. de Relig. lib. 5. cap. 14. n. 10. 11. 12. & 15. sine. Non esse hanc habitus gestationem de novitiatus substantia Nam ut §. 3. relinquatur probatum admitti quis potest ad novitiatum, quin saecularem habitum mutet, c. constitutionem de Regularibus in 6. Et semel admittus potest incidere in lectum, & sic toto novitiatus anno perfectitate, quia habitum regularem inducit. Ergo gestatio habitus regulati non est de substantia novitiatus. Deinde haec habitus gestatio esse potest necessaria, ut novitius hanc religionis asperitatem experiat, vel ut à saecularibus, & professis illius religionis distinguatur. Sed ex neutra harum rationum requiritur, ergo necessaria non est. Et quidem ob experientiam illam asperitatem expostulari non potest; siquidem satis commune est apud Doctores non esse opus novitio omnes religionis asperitates experiri, sed sufficere si sub obedientiae iugo existat, ut tenent aliis relatis. Nauarr. lib. 3. consil. tit. de Regularibus consil. 42. alias 32. Rodrig. tom. 3. regul. q. 15. art. 10. Sanch. lib. 5. sum. c. 4. n. 28. & 82. Suar. tom. 3. de Reli. lib. 5. c. 14. n. 13. 14. & 15. Ob distinctionem autem à saecularibus, & à professis illius religionis minus requirit potest. Quia à saecularibus aliis pluribus viis distingui potest, quam habitus regularis gestatione, praecipue cum tritum proverbium sit habitum non constituere monachum, sed professionem. A professis vero frustranea est distinctio. Tum quia in pluribus religionibus nulla est novitiorum, & professorum in habitu distinctio. Et esto aliqua esset, potest novitio honoris causa habitus professorum concedi, quin professio concedatur, neque obinde novitiatus cessabit.

PUNCTUM XIII.

An novitiatus in Societate IESU diuersam conditionem habeat à novitiatu aliarum religionum.

S V M M A R I V M.

1. De conditione aetatis nulla est in Societate diuersitas.
2. Integer annus requiritur, nec aliter valet professio, nec incorporatio per vota biennij.
3. Ex constitutionibus aliis a dicitur.
4. Potest in eo Praepositus Generalis dispensare ad professionem, ad vota tamen Scholasticorum dubium est.
5. Resoluitur posse.
6. An Provincialis possit admittere novitios ad vota Scholasticorum.